

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**R.P. Francisci Arias, Societatis Iesv Theologi, De Oratione
Mentali Et Mysteriorvm Vitae D.N. Iesv Christi &
benedictae Matris eius meditatione**

Arias, Francisco

Coloniae Agrippinae, 1616

XVIII. Quomodo illegitima sacrae Communionis omiſſio, profectum spiritualement impediatur: necillam propter Spiritus tepiditatem, aut deuotionis sensualis defectum intermittere oporteat.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-48934](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-48934)

178. DE FREQUENTI
CAPVT XVIII.

*Quomodo illegitima sacrae Communionis om-
missio, profectum spiritualem impediatur: nec
illam propter Spiritus tepiditatem, aut
deuotionis sensualis defectum
intermittere o-
porteat.*

INter eos, qui Deo seruire coeperunt,
ideoque hac sancta & laudabili co-
suetudine frequenter communican-
di vtuntur, plerique sunt, qui semel at-
que iterum in hebdomada, aut decimo
quinto die communicandi morem, de
Confessariorum suorum consilio in-
termittunt. Qui ab illis inducti hoc fa-
ciunt, optimè agunt, quod obediant, &
spiritualium suorum Patrum consiliū
sequantur, quia nullam virtutis iactu-
ram facient: Nam quod ipsis ab vna
parte denegatum videtur, si se humili-
ent, & obedientiae accommodent, hoc
à Deo ex altera remuneratur, qui nouā
gratiam confert, & talem dispositionē,
in qua semel ex Confessariorum suorum
consilio ad Communionem euntes,
maiorē gratiam & consolationem
accipiunt, quàm si saepius propria spō-
tè hoc facerent, vti postea intelli-
mus. Verùm de ijs loquentes, qui non
ex

ex Patrum spiritualium præcepto, sed propria sua voluntate, & placito mensam Dei negligunt, quam tamen accedere solebant, & Confessarij eorum approbabant; dicimus eos qui solum ex tepiditate aut negligentia ita faciunt, (sicut reuera est, quia negotia sua intermittere, aut laborem, qui in præparatione est, subire nolunt, vel bonæ vitæ, vti laudabilis & sancta consuetudo postulat, nullam rationem habent) de peccato manifestis rationibus redargui & conuinci; quandoquidem sine causa tantum bonum omittant, quod & honorem Dei concernit, & animarum suarum salutem vehementer tangit, prout in huius tract. principio ostendebamus.

Alij sunt, qui à S. Communionem, ob alias causas abstinent, quæ vero similiores esse videntur, nec tam facile delictum aut culpam latentem produnt, nec damnum quod inferunt manifestant. Inter eos quidam alias à Deo in S. Communionem desiderati fuerunt, quos spirituali fame, viuoque huius sanctiss. Sacramenti desiderio cum particulari lumine ad hoc diuinum Mysterium contemplandum, & cum feruore spiritus, caritatis & deuotionis

152 DE FREQUENTI

suauitate suscipiendum præparabat, diuinos illis adhuc in ea motus & consolationes cœlestes, admirandam conscientiae pacem & tranquillitatem, suaues admodum contemplationes, cum præoptitudine & magnis ad quoduis opus bonum viribus tribuendo.

Cùm ergò hi omnibus istis donis, se priuatos esse cernunt, nec amplius desiderium aut affectum communicandi; sed debilitatem, animique mœrorem sentiunt, nec lumen ad hoc, & alia Mystèria contemplanda habent; nec feruorem, aut deuotionem ad hoc sanctiss. Sacramentum suscipiendum, sed ariditatem & tepiditatem experiuntur, nullum in S. Communionem gustum aut consolationem spiritualem percipiunt, & post illam nihil feruoris atque alacritatis ad benefaciendum, sed in orationibus molestiam, & ad omne virtutis opus tarditatem inueniunt. Cùm inquam has magnas in se ipsis mutationes aduertunt, arbitratur se ad mensam Dei accedendam malè dispositos esse, nec voluntati diuinae placere, vt sanctiss. Eucharistiam percipiant. Et quia ad illam magna deuotio requiritur, qua se carere iam nō sunt, nulla ratione ad eam accedendum.

dum existimant: Hinc fit, vt licet illos Confessarius ad hoc nihilominus faciendum moueat; in animum tamen suum inducere nequeunt, id sibi conuenire, vel expedire.

Itaque ad intelligendum, quid hæc in re agere debeant, considerare debent, hanc immutationem, quam in animis suis experiuntur, Dei visitationem esse, qui desiderat, vt quemadmodum ad sanctiss. Sacramentum ire, & per diuinæ virtutis præsentiam, quam in suis pectoribus sentiebāt & experiebantur, quoduis opus bonum præstare studebant, cum eos præueniret, gratiæque suæ donis visitaret; ita nunc illud accedant, & se ad omne virtutis opus, per simplicis fidei, non tamen caritate, sed sensibili affectu, quem antea experti sunt nudæ demonstrationem excitent, animosè in seruitio Dei, solum à bona sua voluntate, quæ amoris præcipua pars est, impulsis, absque vllò gustu vel alia consolatione progrediantur, quæ cum Deo placeat; ex caritate oriuntur, bonaque opera leuiora ac faciliora reddunt. Si hac ratione ad S. Communionem eant, opera sua facientes, & in pijs suis exercitijs perseverantes, à fide &

bona voluntate inducti ; fidelitatem, quam Deo debent, obseruant : quippe non solum tempore prosperitatis, sed etiam aduersitatis & tribulationis: non tantum tempore lætitiæ & consolationis, verum etiam tristitiæ & desolationis seruiunt.

Deinde hoc sciāt, tali modo sacram Eucharistiam percipientes, & in aduersitate ac desolatione ita seruientes; Deo satisfacere, rem gratam præstare, honorem exhibere, non minorem, sed potius maiorem gratiam & gloriam, quam prosperitatis & visitationis tempore promereri, modò perseuerantes, hac ratione se vincant, abnegent, & propter Deum mortificent.

Insuper sciendum est deuotionis defectum, cuius mentionem fecimus, qui S. Communionis impedimentum fit, voluntarium esse, & à negligentia vel incuria oriri debere, quia nimirum homo id præstare renuit, ad quod obligatur, vt deuotè communicet. At cum non ex arbitrio voluntatis oritur, quia homo à Deo adiutus, necessarijs medijs ex sua parte vtitur, conscientiam suam confessione & peccatorum tam grauium quam leuium contritione purgando, orationibus & medita-

tio-

tionibus ad S. Communionem se præparando: tunc ariditas mentis nequam vberem sacrae Communionis fructum impedit. Nam etiamsi anima sensibili deuotione careat, nihilominus principalem & substantialē illius partē habet, quæ in puritate & bona voluntate, cum vero placendi Deo, & mandata illius adimplendi desiderio consistit.

Similiter etiam considerare debent, quod sicuti hæc immutatio, quam in animis suis sentiunt, diuina probatio & tētatio est, & in sanctorum Sacramentorum perceptione, bonorumque operum exercitio perseverantes, quam Deo debent, fidelitatem seruant; ita etiam arbitrari eos oportet, S. Communionem præter allatas rationes omittere, & in pijs exercitijs tepescere, tentationem esse dæmonis; vt eos videlicet sanctissimi Sacramenti fructu & bonorum operum merito spoliēt, & his impugnationibus fraudibusque aditum ad animas sibi patefaciat. Nam sicut præclarus belli Dux Holofernes, *Iudith 7.* ad Bethuliā quæ resistebat subiugandā, canales quibus aqua ex fontibus ad urbē deducebatur effregit, & hac ratione fermè subiugauit, nisi Deus miraculose illam custodiuisset: ita principes te-
ne-

nebrarū, animaduertentes à Iesu Christo, omnium gratiarum fonte per SS. Sacramenta, totum nostræ aduersus ipsos defensionis auxilium descendere, hos cœlestes meatus, & diuinos canales libenter nobis aliquo impedimento posito destruerent, ne ad illos accedamus.

*in hist. Lau-
ac. in vita
Macarij.*

Palladius scribit, insignem quandam foeminam coniugatam, sæpius ad SS. Sacramenta ire solitam, ab homine quodam ad Deum offendendum sollicitatam fuisse: sed nulla ratione illius cupiditati consentire voluisse. Cum verò ad incantatorem consilij petendi gratia se contulisset, qui artibus diabolicis consensum illius extorqueret, etiam valdè constanter restitisse, nec unquam assensum præbuisse. Tandem diabolus qui animam vulnerare non poterat, cœpit exteriorem istius mulieris speciem immutare, atque ad eam deturpare, vt omnibus illam spectantibus, non foemina, sed iumentum aliquod videretur. Quapropter coniunx vnà cum vxore Macarium conuenit, qui illam aquæ benedictæ asperione à præstigijs liberaret, vt etiam fecit, & causam ob quam dæmon in eam potestatem habuisset, esse dixit: quòd in SS.

Sa.

Sacramentorum participatione tepida
 fuisset, & iam quinque septimanis à
 mensa Domini abstinuisset. Ideò S. Vir
 ad continuandum huius sacri conui-
 uij vsum, his eam verbis amanter com-
 pellans hortatur: Noli vnquam pu-
 rissimorum Iesu Christi Sacramen-
 torum Communionem negligere,
 quia hoc tibi infortunium propterea
 accidit, quòd quinque hebdomada-
 rum spatio prætermiseris: Hoc est,
 quod diabolus petit, cum mentibus
 suggerit, vt sacram mensam relin-
 quant, quo auxilium & SS. Sacramen-
 torum subsidium eis subtrahat, & tunc
 debiles & negligentes factas, suis ten-
 tationibus & fallacijs superet. Verùm
 his insultibus seruus Dei resistere, nec
 propterea S. Communionem intermit-
 tere debet.

Dominus noster Iesus Christus, bea-
 ta Catharine Senensi idem instillauit. *libr. ab ipse*
 Cum enim pluribus annis, propter
 mentis ariditatem, & contra sanctiss.
 Sacramenti fidem magnis tentioni-
 bus oppugnata fuisset, & forti animo
 semper, magnaque cum perseuerantia,
 sanctorum Sacramentorum vsum, pia-
 ram orationum, ac bonorum ope-
 rum exercitium continuando restitit

scilicet

ca
vi
no

set; tandem ab illo semel visitata fuit, inter alia dicens, eum qui bona conscientia sanctissimum Sacramentum perciperet, gratiam consequi, etiam si absque deuotionis affectu faceret, & contra illius fidem impugnaretur, vel alijs tentationibus vexaretur, modo improbet, non minus insignes eiusdem fructus percipere, nec solum animam huiusmodi tentationibus resistendo pl^{us} lucrari, verum etiam sacramentum mensam adeundo, plus promereri, quam si magna cum suauitate & consolatione communicaret. Quod intelligendum est, cum deuotionis defectus, non ob culpam vel negligentiam hominis; sed ob diuinam probationem & permissionem oritur, vti antea ostendimus.

CAPVT XIX.

*Quod sacra Communio propter scrupulos, & inanem timorem nequaquam omit-
tenda sit.*

Alij sunt, qui nondum hanc in animis suis vicissitudinem experti sunt, sed bonam conscientiam habentes contra Confessarij vo-
luntatem
nion
tim
indig
Ang
remo
exhib
tatio
inua
stiff.
tam
licae
Bon
doct
haber
omit
nitat
pecc
purg
Chri
cina
& n
A
diu
con
& p
bus
nem
risti
adfe